

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. M.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. J. S., advokátom so sídlom v Ž., proti žalovanému **V. M.**, bývajúcemu v Č., zastúpenému JUDr. M. H., advokátom so sídlom v B., **o vypratanie nehnuteľností a o návrhu žalovaného na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6 C 123/2009, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 28. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011 v spojení s uznesením z 28. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 8. februára 2011 č. k. 6 C 123/2009-140 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému vypratať nehnuteľnosti, a to rodinný dom, súp. č. X., postavený na parcele CKN č. X. a parcelu CKN č. X., zastavané plochy a nádvorcia o výmere X. m², parcelu CKN č. X., zastavané plochy a nádvorcia o výmere X. m², nachádzajúce sa v katastrálnom území K., zapísané na LV č. X. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Na základe vzájomného návrhu žalovaného určil, že je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia, v sume 1 382 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na

účet jeho právneho zástupcu a v rovnakej lehote zaplatiť na účet Okresného súdu Čadca titulom trov preddavkovaných štátom sumu 27,26 Eur. Okresný súd mal preukázané, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobkyne bola 15. mája 1977 uzatvorená Dohoda o predaji a kúpe chalupy v obci K. č. X. a 17. júla 1978 Zmluva o prenájme sporných nehnuteľností na 30 rokov, z ktorých zmlúv nepriamo vyplýva, že úmysel účastníkov zmlúv smeroval k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na sporné nehnuteľnosti. Podľa názoru súdu nedošlo k riadnemu uzavretiu kúpnej zmluvy, čomu bránila najmä skutočnosť, že právny predchodca žalobkyne, s ktorým žalovaný zmluvy uzavrel, nemal riadne vysporiadané a zapísané vlastnícke vzťahy na liste vlastníctva a skutočnosť, že v danom období nebolo možné uzatvárať kúpne zmluvy, ktorých predmetom bola nehnuteľnosť slúžiaca na rekreačné účely, bez predchádzajúceho súhlasu príslušného orgánu, ktorý práve v tom čase zakazoval prevod nehnuteľností pre rekreačné účely. Z tohto dôvodu občania, ktorí mali v úmysle uzatvoriť kúpnu zmluvu, takéto situácie v tomto období riešili práve uzatváraním nájomných zmlúv na dlhšie obdobie, až na 99 rokov s tým, že formou nájomného vyplácali vlastníčkovi sumu, ktorá zodpovedala hodnote alebo kúpnej cene tej-ktorej nehnuteľnosti. Uvedené potvrdila súdu svedkyňa V. O. (bývalá pracovníčka Miestneho národného výboru v K.). Zároveň potvrdila súdu, že o takýto prípad išlo i vo veci žalovaného a predložila súdu vypracovaný znalecký posudok vyhotovený P. J. 27. októbra 1989 na účely prevodu sporných nehnuteľností. Výsluchom svedkov mal okresný súd tiež preukázané, že od samého začiatku uzatvorenia zmlúv sa žalovaný o sporné nehnuteľnosti staral, zveľaďoval ich, investoval do nich, o čom svedčia aj predložené doklady. V konaní mal okresný súd ďalej preukázané, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobkyňou k sporným nehnuteľnostiam došlo na základe osvedčenia vyhlásenia o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním, vydaného Notárskym úradom JUDr. D. S. č. NZ X., 8 rokov po smrti právneho predchodcu žalobkyne, s ktorým žalovaný uzavrel vyššie označené zmluvy. Za neobjektívne považoval okresný súd svedecké výpovede dcér žalobkyne, podľa ktorých mal právny predchodca žalobkyne tvrdiť, že sporné nehnuteľnosti iba prenajal. Podľa názoru okresného súdu skutočnosť, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobkyne nedošlo k uzatvoreniu perfektnej a platnej kúpnej zmluvy, nemá vplyv na posúdenie otázky držby a vydržania sporných nehnuteľností, pretože perfektnosť právneho úkonu je rozhodujúca len pri prevode vlastníctva na základe právneho úkonu a nie pri nadobudnutí vlastníckeho práva titulom vydržania. Preto nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaným k sporným nehnuteľnostiam posudzoval i z hľadiska

ním tvrdeného vydržania. Poukázal na konštantnú judikatúru súdov, podľa ktorej „na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude treba, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia – riadny prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia, v čom je základný rozdiel medzi ochranou vlastníctva a ochranou držby“ (Zbierka rozhodnutí č. 45, zošit 9 až 10/1986, strana 193). Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že žalovaný nadobudol k sporným nehnuteľnostiam vlastnícke právo vydržaním. Svoje rozhodnutie právne v tejto časti odôvodnil príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka po jeho novelizácii zákonom č. 131/1982 Zb. s účinnosťou od 1.4.1983, ktoré poskytovali ochranu držby a vydržania a upravovali možnosť započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 1.4.1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr ako 1.4.1984. Vlastníctvo k veci, ktorá mohla byť v osobnom vlastníctve, nadobudol občan, ktorý mal nepretržite v držbe hnutel'nú vec tri roky a nehnuteľnú vec desať rokov, s vecou nakladal ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný, že mu vec patrí (§ 132, 135a, 868 a 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Podľa názoru okresného súdu žalovanému tak začala vydržacia lehota plynúť od 15. mája 1977, plynula do 15. mája 1987 a skončila 16. mája 1987, účinky právnej skutočnosti, ktorá viedla k vydržaniu mohli nastať najskôr 1. januára 1992 a žalovaný bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, bol v dobrej viere, že mu sporné nehnuteľnosti patria (subjektívne presvedčenie žalovaného, chýbajúce pochybnosti, že by mu nehnuteľnosti nepatrili, výpovede svedkov i listinné dôkazy). V súlade s § 126 Občianskeho zákonníka potom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala vypratania sporných nehnuteľností po uplynutí doby ich nájmu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a o náhrade trov konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 22. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011 v spojení s uznesením z 28. februára 2012 sp. zn. 7 Co 170/2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť vypratať sporné nehnuteľnosti a jeho vzájomný návrh na určenie, že je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností zamietol. Rozsudok súdu prvého vo výroku o náhrade trov konania štátu zmenil tak, že žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť na účet Okresného súdu Čadca trovy štátu vo výške 27,26 Eur do troch dní. Rozhodnutie o náhrade trov konania účastníkov si vyhradil samostatnému uzneseniu, ktorým uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia

vo výške 774,84 Eur a trovy zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 Eur na účet jej právneho zástupcu do troch dní. Krajský súd rovnako ako okresný súd vychádzal z právneho názoru, že predpokladom vydržania vlastníckeho práva je nevyhnutné kumulatívne splnenie všetkých podmienok vydržania, a to oprávnenej držby, uplynutia zákonom určenej vydržacej doby a spôsobilého predmetu vydržania. Na rozdiel od okresného súdu z výsledkov dokazovania vykonaného okresným súdom vyvodil, že žalovaný v konaní nepreukázal oprávnenosť držby, nebol objektívne ani subjektívne v dobrej viere, že mu sporné nehnuteľnosti patria, pretože mal vedomosť o tom, že ich nebolo v danej dobe možné titulom kúpnej zmluvy previesť do vlastníctva. Poukázal na vyjadrenie žalovaného a výpoveď svedkyne V. O.. O náhrade trov štátu rozhodol krajský súd podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie podľa § 238 O.s.p. z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 237 písm. f) O.s.p. a z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v časti, v ktorej zamietol jeho návrh na určenie vlastníckeho práva titulom spracovania veci. Nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.) videl v nesprávnom právnom posúdení otázky uzavretia právneho úkonu i nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania, resp. oprávnenosti držby. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozsudok i uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu, dovolanie navrhla zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 237 písm. f) O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej

republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V danej veci dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, keď sa odvolací súd nevysporiadal s jeho návrhom na určenie vlastníckeho práva titulom spracovania veci, ktorým návrhom sa súd prvého stupňa nezaoberal, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol titulom vydržania.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 132 O.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V posudzovanom prípade odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a uložil žalovanému povinnosť vypratáť sporné nehnuteľnosti a zamietol jeho vzájomný návrh na určenie

vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam z dôvodu nepreukázania oprávnenosti držby žalovaným.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva ako vyhodnotil dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti v otázke vydržania vlastníckeho práva žalovaným (poukázal iba na vyjadrenia žalovaného a výpoveď svedkyne V. O.), podľa akých právnych ustanovení posudzoval otázku vydržania vlastníckeho práva žalovaným, resp. otázku oprávnenosti držby, na základe akých skutkových záverov posúdil oprávnenosť návrhu žalobkyne domáhať sa vypratania sporných nehnuteľností žalovaným (odôvodnenie v tejto časti, v ktorej vyhovel návrhu žalobkyne spočíva len v konštatovaní zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa a uvedenia právneho ustanovenia, podľa ktorého rozhodol) a vôbec (skutkovo ani právne) sa nezaoberal otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaným titulom spracovania veci.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojím rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel ďalej k záveru, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté aj inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7. Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním, z ktorého dôvodu vyhovel jeho návrhu a návrh žalobkyne zamietol. Naproti tomu odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a naopak, návrhu žalobkyne vyhovel a návrh žalobcu zamietol z dôvodu nepreukázania oprávnenosti držby žalovaným. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové závery, keď chýbajúca dobromyseľnosť žalovaného vyplývala z výpovedí žalovaného i z výpovede svedkyne V. O..

Na základe uvedeného odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby sám vykonal (zopakoval) dokazovanie.

Znaky tzv. inej vady konania má tiež procesný postup odvolacieho súdu, ktorý sa prieči ustanoveniu § 213 O.s.p. Medzi tzv. iné vady konania, majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, patrí aj skutočnosť, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2

O.s.p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa, resp. sám doplnil dokazovanie.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim v konečnom dôsledku k zmene rozsudku súdu prvého stupňa, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Ak odvolací súd v prejednávanej veci tento zákonný postup nedodržel, potom pri hodnotení dôkazov zaťažil svoje rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo vadou a konal s rozpore s princípmi spravodlivého procesu chránenými Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obsah spisu svedčí o tom, že odvolací súd si dostatočne neuvedomil, že ak nie sú skutkové zistenia súdu prvého stupňa správne, treba dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu zápisnice z pojednávania pred odvolacím súdom (č.l. 181) vyplýva, že odvolací súd vyhlásil rozsudok bez nariadenia ústneho pojednávania. Bez toho, aby v odvolacom konaní odvolací súd sám vypočul účastníkov a vykonal i ostatné dôkazy, a tým zabezpečil bezprostrednosť ich vykonania pred svojím zmeňujúcim rozhodnutím, je neprípustné, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzajúc z iných skutkových záverov z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa ako súd prvého stupňa. Keď si odvolací súd nezadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., potom sú skutkové a na ne nadväzujúce právne závery odvolacieho súdu zatiaľ predčasné.

Pokiaľ dovolateľ ako dovolací dôvod ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti

zaujatých právnych záverov vzhľadom na už spomenuté vady, z dôvodu ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok i uznesenie odvolacieho súdu (§ 242 ods. 2 písm. b) O.s.p.) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júla 2013

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

